

[Holger Larsen.]

vist ved Lovens Vedtagelse fastsat en forskellig Størrelse for det Beløb, som maatte bruges efter § 6, 2det Stykke, henholdsvis i Byerne og paa Landet. Medens der saaledes i Byerne maa bruges op til $\frac{1}{20}$ af Grundbeløbet til personlige Tillæg, maa der paa Landet bruges $\frac{1}{8}$, det vil sige henholdsvis 5 pCt. af Grundbeløbet i Byerne og $12\frac{1}{2}$ pCt. af Grundbeløbet paa Landet. Denne Ordning har allerede nu vist sig at være mindre heldig, idet navnlig de smaa Landkommuner faar alt for faa Penge at virke med. Dertil kommer, at Ordningen ogsaa virker uretfærdigt. Hvis en Landkommune er saa uheldig at faa ret mange Hospitalsindlæggelser, og det kan naturligvis ofte ske, hvis man ikke har det, man kalder for „De gamles Hjem“ — og det er der jo ikke saa forfærdelig mange, der har —, vil det meget let kunne ske, at Folk oppe i den Alder faar en saa alvorlig Sygdom, at man maa indlægge dem paa et Hospital. Og der skal kun ganske faa Tilfælde af Hospitalsindlæggelser til i en lille Landkommune, for at den vil have brugt de $12\frac{1}{2}$ pCt. til at betale sine Sygehusregninger med, saa at den intet har tilbage til andre daarligt stillede. Denne Ordning virker for saa vidt ret uretfærdigt. Naar man har 2—3—4 Hospitalsindlæggelser, bliver der ingen Penge til personlige Tillæg; og da de $12\frac{1}{2}$ pCt. ogsaa skulde omfatte Brændselsydelse eller andre personlige Tillæg, som man fra Kommunalbestyrelsens Side finder det nødvendigt at yde de gamle, vil det ses, at i de Kommuner, hvor man er uheldig, hvor man har en 3—4 Hospitalsindlæggelser, bliver det i Virkeligheden de daarligst stillede, de, hvem det ellers tilkom at faa Del i det personlige Tillæg, der maa undvære, for at enkelte syge kan blive indlagt paa et Hospital. Hvis man modsat i en saadan Landkommune har været saa heldig ikke i Aarets Løb at have haft nogen eller ret mange, der skulde paa Hospitalet, ja, saa vil man naturligvis bedre være i Stand til at give personlige Tillæg; og i saadanne Landkommuner vil man ogsaa i nogen Grad kunne give Brændselshjælp.

Dette uheldige Forhold har været drøftet en Del indenfor Kommunalbestyrelserne; og Spørgsmaalet rejstes ogsaa paa De samvirkende Sogneraadforeningers Møde forleden, hvor en Repræsentant Møller, Mammen, oppe fra Viborg Amts Sogneraadforening, gjorde sig til Talsmand for en Ændring paa dette Punkt. Med den

højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere ganske kort:

„Paa Viborg Amts Sogneraadforenings Vegne skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at de mindre Landkommuner ofte ikke kan nøjes med de personlige Tillæg efter § 6, 3die—4de Stykke, navnlig hvor der ikke er Alderdomshjem. Der er i øvrigt ikke saa stor Forskel paa det personlige Tillæg paa Landet og i Byerne. Medens $\frac{1}{8}$ af den faste Aldersrente til et Ægtepar paa Landet er 75 Kr., er $\frac{1}{20}$ af den faste Rente i København 50 Kr., men herudover kan i København og Købstæderne ydes Hospitalsbehandling, Medicin, Bandager, kunstige Lemmer og lignende. Ofte er det personlige Tillæg ikke en Gang tilstrækkeligt til Medicin. Man forstaar ikke, at Byerne skal have Ret til at yde større Ekstrahjælp end Landkommunerne og dermed have Adgang til større Statstilskud.“ Spørgsmaalet blev efter nogen Debat, hvor der rejste sig Stemmer baade for og imod, overgivet til Bestyrelsen til videre Overvejelse.

Et andet uheldigt Forhold fremkommer ogsaa ved denne Ordning, nemlig dette, at en Landkommune indskrænkes i højeste Grad i sin Dispositionsfrihed. En Landkommune, der eventuelt kan vente at faa en hel Del Medicinregninger senere paa Aaret, eller en Landkommune, der 1. Oktober gerne vil give de gamle Brændsel, kan ikke bruge de Penge, den har efter Loven, da den ikke ved, hvor megen Sygdom der vil indtræffe fra 1. Oktober til 1. April; og den Udgift skal dækkes efter denne Paragraf; og den ved heller ikke, hvor mange Hospitalsindlæggelser der kan komme; og derfor kan den ikke disponere over Pengene til Brændselshjælp. Det vil ogsaa vise sig, hvis man tager en Statistik over Landet — jeg har ikke kunnet gøre det, men jeg har forhørt mig ikke saa faa Steder —, at man navnlig for de smaa Landkommuner Vedkommende ikke har været i Stand til at give Brændselshjælp, og for nogle Kommuner Vedkommende kun et mindre Kvantum. Man har ikke kunnet efterkomme den højtærede Ministers Cirkulære om at spare om Sommeren, da man ikke selv er Herre over, om man skal give disse Beløb eller ikke. I de fleste Landkommuner har man brugt Halvdelen af Beløbet i Sommerhalvaaret, og saa staar man med kun Halvdelen tilbage til Vinterhalvaaret, hvor Fordringerne stiger og ogsaa Sygdommen stiger for de gamle